

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การกระทำทางเพศที่วิปริตมีมากมายหลายชนิด บางประเภทนั้นขัดต่อศีลธรรมและขนบธรรมเนียมประเพณีของสังคม บางประเภทมีความรุนแรงถึงขั้นก่ออาชญากรรมทางเพศ ละเมิดกฎหมายและความสงบสุขของสังคมส่วนรวม ปัจจุบันพบว่ามีกรกระทำทางเพศที่วิปริตนี้ อยู่เป็นจำนวนมากในสังคมไทย และพฤติกรรมกรกระทำทางเพศกรณีบังคับให้มีการร่วมเพศทาง เวจรรคและทางปากก็เป็นประเภทหนึ่งของการกระทำทางเพศที่วิปริต ซึ่งปรากฏให้เห็นในสังคมที่ อาจเกิดขึ้นได้ในพวกรักร่วมเพศ หรือการมีความต้องการทางเพศกับเด็ก ซึ่งถือได้ว่าเป็นปัญหา ส่วนหนึ่งของสังคมมาช้านาน จะเห็นได้จากในสมัยก่อนได้มีการบัญญัติกฎหมายลงโทษการ กระทำทางเพศที่วิปริตไว้ โดยเฉพาะในยุคปัจจุบันที่มนุษย์มีความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีสมัยใหม่ทางวัตถุอย่างรวดเร็ว แต่ขาดการพัฒนาทางด้านจิตใจ สังคมที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและเลียนแบบวัฒนธรรมอื่น ๆ เข้ามา ตลอดจนการหลงใหลยอมรับอิทธิพลของ วัฒนธรรมตะวันตกที่ส่งเสริมให้ลุ่มหลง ฟุ้งเฟ้อแสวงสี เมามัวในโลกีย์ พฤติกรรมกรกระทำทางเพศ ที่วิปริตจึงมีมากขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งมีผลกระทบต่อขนบธรรมเนียมประเพณี ศีลธรรม ความสงบสุขของ สังคม และมีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีอาชญากรรม ซึ่งเป็นการละเมิดกฎหมาย

ตามกฎหมายของประเทศไทย เดิมพระราชกำหนดลักษณะข่มขืนล่วงประเวณี ร.ศ. 118 ได้บัญญัติลงโทษการทำเราผิดธรรมดาไว้ในมาตรา 5 ซึ่งบัญญัติว่า "ผู้ใดทำชำเราทาง เวจรรคก็ดี ถ้าทำชำเราสัตว์เดรฉานผิดธรรมดาโลกีย์ก็ดี พิจารณาเป็นสัตย์ให้ลงโทษจำคุกตั้งแต่ สิบปีลงมา กับให้ทำการหนักด้วยก็ได้ ถ้ามิได้ทำการหนักด้วยก็ได้" ฉะนั้นหากมีการกระทำความผิด เกี่ยวกับการร่วมเพศทางเวจรรค ก็มีกรลงโทษตามมาตรา 5 ซึ่งบัญญัติไว้โดยเฉพาะ นอกจากนี้ มีการบัญญัติลงโทษในกรณีพยายามร่วมเพศทางเวจรรคไว้ในมาตรา 6 และบัญญัติลงโทษผู้สมรู้ เป็นใจ หรือช่วยอุดหนุน ซึ่งหมายถึงตัวกร ผู้สนับสนุนในการชำเราทางเวจรรคด้วย ส่วนกรร่วม

เพศทางปากนั้น ไม่มีกฎหมายบัญญัติลงโทษไว้โดยเฉพาะเหมือนการร่วมเพศทางเวจมรรคแต่อย่างใด

ต่อมาใน ร.ศ.127 ได้มีการประกาศใช้ประมวลกฎหมายลักษณะอาญา ซึ่งประมวลกฎหมายฉบับนี้มีบทบัญญัติลงโทษการร่วมเพศทางเวจมรรคและทางปากไว้โดยเฉพาะ ในมาตรา 242 ซึ่งบัญญัติว่า "ผู้ใดทำชำเราผิดธรรมดาตามนุษย์ด้วยชายก็ดี หญิงก็ดี หรือทำชำเราด้วยสัตว์เดียรฉานก็ดี ท่านว่ามันมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามเดือนขึ้นไปจนถึงสามปี และให้ปรับตั้งแต่ห้าสิบบาทขึ้นไปจนถึงห้าร้อยบาทด้วยอีกไซ่หนึ่ง" ฉะนั้นหากมีการกระทำเกี่ยวกับการร่วมเพศทางเวจมรรคและทางปาก ก็ย่อมถือเป็นการชำเราผิดธรรมดาตามนุษย์ ซึ่งลงโทษได้ตามมาตรา 242 เป็นความผิดเฉพาะ มิใช่เป็นเพียงความผิดฐานกระทำอนาจารเท่านั้น

ต่อมาในปี พ.ศ.2499 ได้ประกาศใช้ประมวลกฎหมายอาญา ตามประมวลกฎหมายฉบับนี้มิได้มีการบัญญัติลงโทษการกระทำเกี่ยวกับการร่วมเพศทางเวจมรรค และกรณีกระทำชำเราผิดมนุษย์ไว้เป็นความผิดเฉพาะ ซึ่งเมื่อพิจารณาแล้วจะเห็นได้ว่าการกระทำเกี่ยวกับเพศกรณีบังคับให้มีการร่วมเพศทางเวจมรรคและทางปาก อาจถือได้ว่ามีความรุนแรงเทียบเท่ากับการข่มขืนกระทำชำเรา มีข้อแตกต่างอยู่ที่การมีโอกาสตั้งครมภ์เท่านั้น แต่เนื่องจากได้มีคำพิพากษาฎีกาที่ 1048/2518 วินิจฉัยว่า การกระทำชำเราของลับชายต้องล่วงล้ำเข้าไปในช่องสังวาสหรืออวัยวะสืบพันธุ์ของหญิง มิใช่ช่องทวารหนัก ดังนั้นเมื่อมีการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศกรณีบังคับให้มีการร่วมเพศทางเวจมรรคและทางปากในสมัยปัจจุบัน จึงลงโทษได้แค่เพียงความผิดฐานกระทำอนาจารตามมาตรา 278, 279 และทำร้ายร่างกายตามมาตรา 295 เท่านั้น ซึ่งการกระทำอนาจารอาจเป็นเพียงจับหน้าอก จับมือ จับก้น หรือกอดจูบ ซึ่งทั้งนี้ย่อมถือเป็นการกระทำโดยไม่สมควรในทางเพศ จึงมีปัญหว่าการกระทำเกี่ยวกับเพศกรณีบังคับให้มีการร่วมเพศทางเวจมรรคและทางปาก กฎหมายลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญาความผิดฐานกระทำอนาจารเท่านั้น โทษเท่ากับการจับหน้าอก จับมือ จับก้น หรือกอดจูบทั่ว ๆ ไป ซึ่งพิจารณาแล้วไม่สมควรที่จะปรับลงโทษในบทกฎหมายเดียวกัน เพราะลักษณะการกระทำต่างกันมากย่อมไม่เป็นการเหมาะสม นอกจากนี้แล้ว ในต่างประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกา แคนาดา เดนมาร์ก ออสเตรเลีย และอินเดีย ก็มีการบัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับการกระทำทางเพศกรณีบังคับให้มีการร่วมเพศทางเวจมรรคและทางปากไว้โดยเฉพาะ ดังนั้น ในกรณีประเทศไทยจึงควรที่พิจารณาถึงการบัญญัติลงโทษการกระทำเกี่ยวกับเพศกรณีบังคับให้มีการร่วมเพศทางเวจมรรคและทางปากไว้โดยเฉพาะ เพื่อให้เหมาะสมกับการกระทำความผิด และสอดคล้องกับพฤติกรรมในสังคมปัจจุบัน

2. สมมติฐาน

การกระทำความผิดทางเพศกรณีบังคับให้มีการร่วมเพศทางเวจมรรคและทางปาก ตามประมวลกฎหมายอาญามิได้บัญญัติไว้เป็นความผิดโดยเฉพาะ คงเป็นเพียงการกระทำความผิดฐานอนาจารและทำร้ายร่างกายเท่านั้น ซึ่งบทลงโทษดังกล่าวยังไม่เหมาะสมกับการกระทำทางเพศกรณีบังคับให้มีการร่วมเพศทางเวจมรรคและทางปาก เนื่องจากลักษณะดังกล่าวนี้แตกต่างและรุนแรงมากกว่าการกระทำความผิดฐานกระทำอนาจารและทำร้ายร่างกายมาก จึงควรมีการบัญญัติกฎหมายลงโทษการกระทำความผิดทางเพศกรณีบังคับให้มีการร่วมเพศทางเวจมรรคและทางปากไว้โดยเฉพาะ

3. วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษา และวิเคราะห์แนวความคิดของรัฐ วัฒนธรรม กฎเกณฑ์ของสังคม ขอบเขต ข้อดี และข้อเสียของกฎหมายไทย สหรัฐอเมริกา แคนาดา และอินเดีย เกี่ยวกับการกระทำความผิดทางเพศกรณีบังคับให้มีการร่วมเพศทางเวจมรรคและทางปาก
2. เพื่อศึกษา และเปรียบเทียบกฎหมายไทยเกี่ยวกับการกระทำความผิดทางเพศกรณีบังคับให้มีการร่วมเพศทางเวจมรรคและทางปากกับกฎหมายต่างประเทศ
3. เพื่อศึกษา และวิเคราะห์ถึงความเหมาะสมในการนำกฎหมายเกี่ยวกับการกระทำความผิดทางเพศกรณีบังคับให้มีการร่วมเพศทางเวจมรรคและทางปาก มาบัญญัติไว้เป็นการเฉพาะในกฎหมายไทย

4. ขอบเขตการศึกษา

การวิจัยนี้มุ่งศึกษาความเป็นมา และวิเคราะห์กฎหมายเกี่ยวกับการกระทำความผิดทางเพศกรณีบังคับให้มีการร่วมเพศทางเวจมรรคและทางปาก ของไทยตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน และศึกษาในด้านจิตวิทยา และสังคมศาสตร์ถึงการกระทำความผิดทางเพศกรณีบังคับให้มีการร่วมเพศทางเวจมรรค และทางปาก นอกจากนี้จะได้ศึกษากฎหมายต่างประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกา

แคนาดา และอินเดีย ในเรื่องการกระทำความผิดทางเพศกรณีบังคับให้มีการร่วมเพศทางเวจมรรค และทางปากไว้โดยเฉพาะ เพื่อนำมาศึกษาเปรียบเทียบวิเคราะห์กับกรณีของประเทศไทยเพื่อเป็นแนวทางปรับปรุง แก้ไขกฎหมายไทยในอนาคต

5. วิธีการดำเนินการวิจัย

ใช้วิธีวิจัยทางเอกสาร โดยค้นคว้าจากเอกสารทั้งที่เป็นเอกสารภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ อาทิเช่น สหรัฐอเมริกา แคนาดา และอินเดีย วิทยานิพนธ์ ตำรา หนังสือ วารสาร ตั๋ว บทกฎหมาย บทความ และเอกสารที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนคำพิพากษาของศาล และความเห็นของ นักนิติศาสตร์ เพื่อประมวลเป็นข้อเสนอแนะต่อไป

6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อทราบถึงแนวความคิดของรัฐ วัฒนธรรม กฎเกณฑ์ของสังคม ขอบเขต ข้อดี และข้อเสียของกฎหมายไทย สหรัฐอเมริกา แคนาดา และอินเดีย เกี่ยวกับการกระทำความผิดทางเพศกรณีบังคับให้มีการร่วมเพศทางเวจมรรคและทางปาก
2. เพื่อคุ้มครองผู้เสียหาย และลงโทษผู้กระทำความผิดจากการกระทำความผิดทางเพศกรณีบังคับให้มีการร่วมเพศทางเวจมรรคและทางปากให้เหมาะสมกับการกระทำความผิดและสอดคล้องกับพฤติกรรมของสังคมปัจจุบัน
3. เพื่อทราบถึงแนวทางที่เหมาะสมในการนำกฎหมายเกี่ยวกับการกระทำความผิดทางเพศกรณีบังคับให้มีการร่วมเพศทางเวจมรรคและทางปากมาบัญญัติไว้โดยเฉพาะในกฎหมายไทย โดยเปรียบเทียบกับกฎหมายต่างประเทศ